

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 449. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918851488/facsimile.pdf> (tilgået 04. december 2021)

Anvendt udgave: Hjemløs

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

og en Gjenopstandelse var givet dem paa herligste Viis; thi deres Sjæle vare gjennem Digteren blevne til vidunderlig Sang og gjennem Kunstneren til henrykkende, vemodbringende, opløftende Skikkelser. Og Pauline smilede bifaldende og beundrende.

Maaden, hvorpaa hans Sind var beskæftiget, og maaskee ogsaa, at han paa en hende selv uforklarlig Maade ofte var halvt vendt fra hende, at han gav saa Meget uden at hengive sig, betvang hende fuldstændig, og hun sagde engang, da i en Samtale hans Ord havde berørt hende stærkt, eller da den sympathetiske Magt, der før hende laa i hans Væsen, maaskee ved et Blik, en Bøining af Stemmen fremtraadte for hende med end større Inderlighed end sædvanlig: Du er en Skov! Jeg kunde forville mig i Dig!

Han blev electrisk berørt af det smukke, storartede og smigrende Billede og svarede: Du er forvildet, Du slipper aldrig ud!

Men som om hun ikke kunde udholde det glade og forbausede Blik, der forskede efter det Væsen, som nys havde talt, slog hendes Tone om, og hun gav sig til at tale om Hillebrandts og den Aften, da de første Gang mødtes der.

Kan Du huske, at hun strax vilde have os til at dandse? Du lagde Din Arm om mig saa blidt og ganske ængstelig; jeg kunde næppe føle den, jeg mærkede godt, at Du holdt af mig ....

Og jeg husker, Du saae saa alvorlig og stille ud ....

Ja derfor skal Du heller aldrig troe noget Fruentimmer ..... undtagen mig ..... Og saa lidt efter lidt tog Du mig stærkere, Du tog mig heelt med ... Saadan er Du ....

Hun bøiede sig imod ham, hendes varme Kuld og duftende Haar bevægede sig forbi hans Mund, og i samme Øeblik gav hun sig til at lee og raabte med en underlig klangløs og simpel Stemme: Og kan Du huske Hillebrandt, sikken et Ansigt han satte op!

Medens hun sagde dette, tænkte han paa, om hun ikke i en Bog havde læst hun forrige smukke Yttring og anvendt den paa ham som laant Gods.

Det pante ham ogsaa, at hun ikke var istand til at see hans poetiske Stræben fra den rette Side. Hun beundrede fuldstændig, havde ikke Anelse om, at Noget kunde være bedre, og saa tænkte hun strax paa Folk, paa Publikums Bifald, hvad Den og Den vilde sige o. desl. Hans Hjerte bankede ogsaa af Angst og Stolthed ved Tanken